

C/2024/2290

2.4.2024 г.

Преюдициално запитване от High Court (Ирландия), постъпило на 26 януари 2024 г. — NE, MY, HJ, XF, WB, UV, VK, JU, RJ и DZ/An Bord Pleanála, Minister for Housing, Local Government and Heritage, Ирландия и The Attorney General

(Дело C-58/24, Drumakilla)

(C/2024/2290)

Език на производството: английски

Запитваща юрисдикция

High Court (Ирландия)

Страни в главното производство

Жалбоподатели: NE, MY, HJ, XF, WB, UV, VK, JU, RJ и DZ

Ответници: An Bord Pleanála, Minister for Housing, Local Government and Heritage, Ирландия и The Attorney General

Заинтересована страна: Drumakilla Limited

Преюдициални въпроси

- 1) Следва ли от член 11 от Директива 2011/92⁽¹⁾, тълкуван в светлината на принципа за широк достъп до правосъдие по член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, че когато проект по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, за който е подадена молба за разрешение за осъществяване („първично разрешение“), не може да бъде осъществен, без преди това възложителят да е получил друго разрешение („вторично разрешение“), и когато органът, компетентен да издаде първичното разрешение за такъв проект, запазва възможността да оцени въздействието на проекта върху околната среда по-строго, отколкото това е направено във вторичното разрешение, това вторично разрешение (ако бъде издадено преди първичното разрешение) трябва да се разглежда като част от процедурата по издаване на разрешение за осъществяване за цели, различни от тези, свързани с обхвата на въпросите, които трябва да бъдат разглеждани или оценени съгласно Директива 2011/92, както по принцип, така и когато вторичното разрешение е решение, прието съгласно член 16, параграф 1 от Директива 92/43, което разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проекта?
- 2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, следва ли от член 11 от Директива 2011/92, тълкуван в светлината на принципа за широк достъп до правосъдие по член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, че национална правна уредба относно датата, от която започва да тече срокът за оспорване на валидността на решение, прието съгласно член 16, параграф 1 от Директива 92/43⁽²⁾ („вторично разрешение“), трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска този срок да започне да тече преди датата на издаване на съответното разрешение за осъществяване („първично разрешение“), както по принцип, така и в случай че i) проектът е бил предмет на предвиденото в член 4, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92 разглеждане на всеки отделен случай и/или ii) преценката по член 4, параграф 5 за целите на първичното разрешение е направена след издаването на вторичното разрешение и едновременно с решението за издаване на първичното разрешение, и/или iii) производството по оспорване на валидността на вторичното разрешение не съдържа никакво основание за оспорване на съответното първично разрешение чрез позоваване на твърдяната невалидност на вторичното разрешение, и/или iv) жалбоподателят не е подал молба за удължаване на срока за обжалване на вторичното разрешение, каквато се изисква от националното право в случай на закъсняло оспорване при липса на разпоредба от правото на Съюза, която да предвижда обратното?
- 3) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен и ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, следва ли от Директива 2011/92, тълкувана в светлината на член 47 от Хартата на основните права и/или на принципа на широк достъп до правосъдие по член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, че предвиденият в националното право на държава членка срок за предприемане на действия за упражняване на право по тази директива, трябва да бъде разумно предвидим, но не е

⁽¹⁾ Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 26, 2012 г., стр. 1).

⁽²⁾ Директива 92/43/ЕО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (ОВ L 206, 1992 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109).

необходимо да бъде изрично посочен в законодателството по член 11, параграф 2 от Директива 2011/92 и/или в предоставената на обществеността практическа информация относно достъпа до административни и съдебни процедури за преразглеждане по член 11, параграф 5 от Директива 2011/92, и/или да бъде определен от националната съдебна практика по окончателен и сигурен начин, така че отговорът на втория въпрос не се засяга от предвиждането в националното право на държава членка на предвидим срок от общ характер, който се прилага към публичноправните искове като цяло, включително за подаване на жалба срещу решение, прието на основание член 16, параграф 1 от Директива 92/43, и който разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проекта, макар и това да е по-скоро имплицитно, а не изрично посочено в съответното национално право?

- 4) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен и ако отговорът на втория въпрос е утвърдителен или отговорът на третия въпрос е отрицателен, следва ли от член 16, параграф 1 от Директива 92/43, че компетентният орган не може да приеме, че „няма друго задоволително решение“ освен решение, с което се разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проект по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, освен ако компетентният орган действително не разгледа алтернативни възможности като алтернативно местоположение или алтернативен проект или отказ на дерогацията?
- 5) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен и ако отговорът на втория въпрос е утвърдителен или отговорът на третия въпрос е отрицателен, следва ли от член 16, параграф 1 от Директива 92/43, че компетентният орган не може да приеме, че решение, с което се разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проект по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, се приема „с цел защита на представителите на дивата флора и фауна и за запазване на естествените местообитания“, освен ако самата дерогация — а не смекчаващите мерки, приети за намаляване или компенсиране на вредата, причинена от действията, разрешени с решението за дерогация — не предоставя конкретна защита?